

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ ἡμέρ., λ. 40, τρίς ἑως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΚΑΛΛΙΓΑ

Πρέπει νὰ ᾔνῃ τις φανατικὸς φίλος τοῦ ἀποσυρθέντος ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν διὰ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι θὰ αἰσθάνῃ ὁ τόπος τὴν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἀποχώρησίν του. Ὅτι ὁ τόπος αἰσθάνεται, καλὸν ἢ κακόν, τὸ αἰσθάνεται παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη. Αὐτὸς βασιλεύει, κυβερνᾷ, διοικεῖ. Οἱ ἄλλοι συνυπουργοὶ εἶνε τὸ πολὺ πρώτης τάξεως τμηματάρχαι. Ἄν ᾔνε δυνατόν νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ κ. Σταϊκοπούλου, δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου συνυπουργοῦ τοῦ κ. Τρικούπη. Πρωτοβουλίαν δὲν ἔχουν, ἰσχὺν χαρακτῆρος δὲν ἔχουν, προσωπικότητα πολιτικὴν ἐκπεφρασμένην δὲν κέκτηνται. Μεταξὺ ὧν ὁ κ. Λομβάρδος ἔχει τὴν ἱστορίαν του· ἀλλ' αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἔλαβε θέσιν πολιτικοῦ ἀπομάχου, εἰς ἣν ἐδόθη ὡς σύνταξις τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας.

Ἐὰν ὁ κ. Καλλιγᾶς ᾔτο ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἀπεφάσιζε νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸν κυβερνητικὸν αὐτὸν κλάδον, καὶ ἐπροχώρει εἰς τὴν μεταρρύθμισιν καὶ εὕρισκετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπεχώρει ἔπειτα τῆς κυβερνήσεως, βεβαίως ἡ παραίτησίς του θὰ ἐσημειούτο, θὰ ἐσχυολιάζετο, θὰ ἐξεφράζετο χαρὰ ἢ λύπη.

Ἄλλ' ὁ κ. Καλλιγᾶς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπαγορεύοντος τοῦ κ. Τρικούπη, μεταφραστῆς αὐτοῦ ὁ ἴδιος ξένων φορολογικῶν νόμων, αἰεὶ τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ὁποίων ἀπὸ τίνος μεγάλῃν δὲν ἐδείκνυε πίστιν, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Αἰῶνος, βεβαίως ἐκ συνεντεύξεως μετὰ τοῦ κ. Καλλιγᾶ γράψαντος ὅτι ἔγραψεν, ὁ κ. Καλλιγᾶς μηδεμίαν ὠρισμένην οἰκονομικὴν ἰδέαν ἔχων ἐν τῇ κεφαλῇ του πρὶν ἢ προχειρισθῇ εἰς ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλ' εἰς τὴν φυσικὴν μόνον ὀξείαν ἀντίληψιν καὶ τὴν διακρίνουσαν τὸν ἄνδρα εὐφυῖαν ἐμπιστευόμενος, κατὰ συνέπειαν οὐδὲν νέον στοιχεῖον συνεισενεγκὼν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους—ἐλαχίστας μόνον τύπων ἢ μᾶλλον τάξεως μεταρρυθμίσεως· εἰσαγαγὼν—καὶ ταύτας παραλαβὼν σχεδὸν ἐτοιμους παρὰ τοῦ προκατόχου τοῦ κ. Ἀθανασιάδου, βουλευτοῦ Γόρτυνος, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ συνόδῳ τῆς βουλῆς λειποτακτικῶς ἅμα τῷ πρώτῳ σαλπίσματι τῆς μάχης, καὶ ἀπὸ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς εἰς τὰς ἐφεδρικὰς τάξεις κατατα-

χθεὶς, μετὰ τοιαῦτα προηγούμενα ὁ κ. Καλλιγᾶς καὶ μένων ἐν τῇ ἐξουσίᾳ οὐδεμίαν ἔντονον ἀπόχρωσιν ἀπέδιδεν αὐτῇ, καὶ ἀποχωρῶν κατ' οὐδὲν ἄλλοιόι τὴν ὅλην φυσιολογίαν τῆς κυβερνήσεως εἰς ἣν τέως ἀνήκεν.

Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον διατείνεται ὁ συνάδελφος Αἰὼν ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου ἀπομάκρυνσις τοῦ κ. Καλλιγᾶ «ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῶν κοσμημάτων του καὶ μίαν ἐγγύησιν κατὰ τοῦ ἐπιδραμόντος χειμάρρου τῆς ἐνδόσεως», εἶνε κατὰ τοῦ ἐπιδραμόντος χειμάρρου τῆς ἐνδόσεως, εἶνε ὅλον εἰς βάρος τοῦ ἐγκωμιαζομένου. Τὴν παράστασιν τοῦ κ. Καλλιγᾶ ὡς κοσμήματος, ὡς ψελλίου ἢ ἐνωτίου ἢ μεταλλίδων τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπη, αὐτό, μάλιστα, τὸ ἐννοοῦμεν. Κοιμώτερον πολιτευτὴν τοῦ κ. Καλλιγᾶ ἐν Ἑλλάδι τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζομεν. Ὅπως ἡ κομψὴ φιλολογία ὠνομάσθη ἐλαφρὰ φιλολογία, πρὸς διάκρισιν τῆς ἄλλης, τῆς βαρείας, τῆς σχολαστικῆς, οὕτω καὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς εἶνε τῆς σχολῆς, τῆς ἐλαφροῦς πολιτικῆς. Κυρίως εἰπεῖν δὲν εἶνε πολιτικός· δὲν ἔχει οὔτε τὸ σθένος, οὔτε τὸ πάθος, οὔτε τὰς κεντρικὰς ἐκείνας ἰδέας περὶ ἧς οφείλει νὰ στρέφεται εἰς σοβαρὸς πολιτευόμενος. Διὰ τοῦτο εἶνε διλετάντης τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ ἐκ τῶν κοιμωτέρων, πνευματωδεστέρων, λαμπροτέρων. Αἱ πολιτικαὶ του ἀγορεύσεις δυνατόν νὰ ᾔνε ὅλαι πνεῦμα, ἀλλὰ ἀμμία δὲν εἶνε ὅλη νοῦς. Ἀκούραστος εἰς τὰ λογοπαίγνια, εἰς τὰ ὑπονοούμενα, εἰς τὴν εἰρωνίαν, θρασὺς ἐνίοτε εἰς τὴν κοινοβουλευτικὴν πολεμικὴν του, διὸ καὶ προκαλὼν θρασυτέρας ἀπαντήσεις, εὐθυμος, σπανίως παραφερόμενος, μειλίχιος, σκανδαλίζων κάποτε διὰ τολμηρῶν ἐπιγραμμαμάτων, κυρίως ὁμῶς ἀποβλέπων εἰς τὴν πρόκλησιν ἱλαρότητος, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πολεμίοις ἀκόμη, ὑφ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπόψεις βεβαίως ᾔτο ἐκ τῶν κοσμημάτων τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν διαφωνοῦμεν διόλου μετὰ τοῦ συνάδελφου καὶ γείτονος Αἰῶνος.

Ἄλλ' ὅτι ἡ παραίτησίς του «ἀφαιρεῖ μίαν ἐγγύησιν κατὰ τοῦ ἐπιδραμόντος χειμάρρου τῆς ἐνδόσεως», τοῦτο πιστεύομεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Αἰὼν μειδιῶν θὰ ἔγραψεν, διότι ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη χρόνον, καθ' ὃν ἀπετέλει μέλος τῆς κυβερνήσεως ὁ κ. Καλλιγᾶς, ἐπολέμει καὶ ἀντεπολιτεύετο αὐτὴν ὡς ἐνδοτικὴν, πῶς ἡδύνατο συγχρόνως νὰ φρονῇ ὅτι ὁ κ. Καλλιγᾶς ᾔτο ἐγγύησις ἐναντίον τοῦ χειμάρρου τῆς ἐνδόσεως, καὶ ὅτι τῶρα ἡ ἐγγύησις αὐτῇ ἀφαιρεῖται; Ἐὰν ὑπῆρξεν ἐνδοτικὸς ὁ Τρικούπης, ὑπῆρξε κατὰ τοὺς δεκατέσσαρας μῆνας τῆς πρωθυπουργίας του, περιπίπτων εἰς ἀντιφάσεις

δεχόμενος τοῦ; Θεσσαλοῦς βουλευτάς, ρίπτων τὰς θέσεις σκύβαλα εἰς λιμώττοντας σκύλους, ἀπαρνούμενος ἑαυτὸν, ἀπογοητεύων τὸν κόσμον, γινόμενος ἀπὸ εἰδώλου σιγχαντὸν, ἀποβάλλων τὸν Τρικούπην τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ὑπεκδυόμενος τὸν Τρικούπην τῆς πρωθυπουργίας, ἀνθρώπον δίδοντα τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, πρόθυμον ἴσως καὶ ἐγκληματὰ διαπράξῃ, ἀρκεῖ νὰ συγκρατῇ εἰς τοὺς χαυλιόδοντας αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν. Πῶς τότε μία ἀκτὶς ἐγγυήσεως δὲν ἀνέτειλεν ἀπὸ τῶν ὁμματοῦχλίων τοῦ κ. Καλλιγᾶ; Πῶς δὲν διεμαρτυρήθη, πῶς δὲν ἐνίψε τὰς χεῖρας, πῶς δὲν ἠπειλήσεν ὅτι αὐτὸς παραιτεῖται, ἐπὶ δεκατέσσαρας ὅλους μῆνας πανηγυρικῆς συνυπουργίας, καθ' ἣν ὁ κόσμος ἐπίστευσε βλέπων τόσας τρυφερὰς σχέσεις μεταξύ Τρικούπης καὶ Καλλιγᾶ, ὅτι ἴσως ὤμωσαν καὶ τὸν περιφρημον ὄρκον τῶν ἀδελφοποιτῶν, ἔτοιμοι καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον;

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἕτερος σπουδαῖος λόγος ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Καλλιγᾶ, καὶ αὐτὸς δυστυχῶς ὄχι εὐμενῆς εἰς τὸ εἰδῶλον τοῦ Αἰῶρος, διὰ τὸ ὁποῖον μίαν φορὰν σπουδαίως ἐπρότεινεν ὁ συνάδελφος νὰ ἀνεγείρῃ τὸ Πανελλήνιον ναὸν εἰς τὸν ἐθνικὸν νομοθέτην! Ὁ λόγος οὗτος εἶναι διαφωνία μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ, προκειμένου περὶ τῶν ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν, τῆς ἀρσεως τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας, ἴσως καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἢ μᾶλλον διεθνoῦς σιδηροδρόμου, ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Λάρισσαν, δι' ἣν ἐπετεύχθη ἡ ἔνωσις τῶν ἐλληνοτουρκικῶν σιδηροδρόμων, μία ἐκ τῶν ὀλίγων μεγάλων πράξεων τῆς κυβερνήσεως Τρικούπης. Ὁ κύριος Τρικούπης ἐπιδιώκει νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δάνειον τῶν τσσαράκοντα ἑκατομμυρίων χάριν τῶν ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν, καὶ τὸ μέγα δάνειον πρὸς ἄρσιν τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας, καὶ τὰ μέσα τῆς κατασκευῆς τοῦ στρατηγικοῦ σιδηροδρόμου Λαρίσσης. Ἀλλ' ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀντίστατο καὶ εἰς τὸ ἐν, ἀντίστατο καὶ εἰς τὸ ἄλλα, ἐναντιοῦτο καὶ εἰς τὸ τρίτον. Περιορίζετο μόνον «νὰ μὴ δεικνύῃ» κατὰ τὸν Αἰῶνα,

«μεγάλην ἀπὸ τινος πίστιν εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ψηφισθέντων νόμων, εἰς τὸ εὐεφάρμοστον καὶ τὸ πρακτικὸν αὐτῶν, πρὸ πάντων δὲ, ὅτι τοῦ ἐπὶ τοῦ καπνοῦ φόρου ἔσεται «πολυδάπανος ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ὅτι αἱ δι' αὐτοῦ δαπάναι» ἀπορροφήσωσι τὰ ἐξ αὐτοῦ ἔσοδα, ἐν γένει νὰ μὴ δεικνύῃ τὸν πρότερον ἐπὶ τοὺς ψηφισθέντας φόρους ἐνθουσιασμόν». Ὅλα αὐτὰ δυσκολευόμεθα εἰλικρινῶς νὰ πιστεύσωμεν, ἂν γράφονται ἐν πνεύματι εὐμενείας πρὸς τὸν κ. Καλλιγᾶν ἢ ἀνσκοπὸν ἔχωσι νὰ τὸν τσουβαλιάσουν φιλικῶς. Νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ἰδίων αὐτοῦ νόμων ὁ ἐθνικὸς νομοθέτης καὶ νὰ ζητῇται πρὸς τοῦτο ἀνέγερσις ναοῦ, αὐτὸ δὲν πιστεύομεν νὰ λέγηται σοβαρῶς.

Ἀλλ' ὅ,τι ἡμᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι τὸ ζήτημα τὸ ἐθνικόν, ὅπερ χωρίζομεν πάντοτε ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, ἀδιαφοροῦντες περὶ ἐκείνων οἵτινες τὸ προάγουν ἂν εἶναι ἀντίπαλοι, ἢ περὶ ἐκείνων οἵτινες τὸ παρεκτρέπουσι τῆς ὁδοῦ του, ἂν εἶναι φίλοι. Τοὺς πρώτους δυνάμεθα νὰ τοὺς ὑποστηρίξωμεν ἐνθουσιωδῶς, καὶ τοὺς δευτέρους δυνάμεθα νὰ τοὺς πολεμῶμεν πάλιν ἐνθουσιωδῶς. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ὁ κ. Καλλιγᾶς ἐδικαίωσε τὸν τίτλον ὃν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως εἶχεν: ὁ Τριεστίνος!

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὁπαδοὶ τῶν οἰκονομιῶν, ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἐκκαθαρίσεως τῆς διοικήσεως ἀπὸ τῆς ληστρικῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως καὶ τῶν θέσεων τῶν πρὸς ἀποζημιώσεις καὶ ἀμοιβῆν κομματικῶν ὑπηρεσιῶν, ὅταν εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα μετὰ γλισχρότητος παρέχωνται τὰ μέσα καὶ τὸ χρῆμα. Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς κατὰ τῶν νέων φόρων, ὡς ὄντες κατ' ἀρχὴν ἐναντίον τῶν ἐμμέσων φόρων τῶν προσβαλλόντων ἀνευ ἀναλογίας πτωχοὺς καὶ πλουσίους, καὶ πιεζόντων πλειότερον ἐκείνους παρ' αὐτοὺς.

Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ μεγάλου **ἐθνικοῦ ζητήματος**, οὗ ἡ λύσις ἐπισπεύδει, ἐκλαμβάνομεν ἀπατριδὰ καὶ ἀνέλληνα πάντα Ἑλληνα, ὅχι μόνον πολιτευτὴν, ἀλλὰ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 473.)

Μάλιστα, κύριε, εὐκόλως. Τὸ νεκροταφεῖόν μας εἶνε μικρὸν τετράγωνον γῆς, γύρου γύρου ἔχει τέσσαρας τοίχους, εἰς τὸ βάθος θὰ δῆτε ἀπέναντι τοῦ δυτικοῦ τοίχου δύο μεγάλαις τετραγωνικαῖς πέτραις ποὺ εἶνε ἡ μία κοντὰ ἔς τὴν ἄλλην, καὶ δὲν ἔχουν ἐπάνω παρὰ τὴν ἴδια ἡμερομηνίαν. Ἐκεῖ, κύριε, εἶνε θαμμένα τὰ δύο θύματα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἡγέρθη.

— Γέρο Μονό, εἶπε σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ἐπαίτου, σὰς εὐχαριστῶ διότι εὐχερεστήθητε νὰ μοῦ γνωστοποιήσητε τόσον τρομερὰ πράγματα, μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφὴν, ἣν ἔχετε, τοῦ νὰ ὁμιλήσητε· δύνασθε νὰ βασιζέσθε ἐπὶ τῆς αἰωνίου εὐγνωμοσύνης μου. Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ ἥρεμος βίος σας δὲν θὰ διαταραχθῇ, ὅχι δὲν θ' ἀναγκασθῇτε νὰ ἐπαυλαβῆτε τοὺς λόγους σας ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Γέρο Μονό, σὰς ὀφείλω πολλά· ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου. Ἐν τούτοις λάβετε τὰ χρυσὰ ταῦτα νομίσματα.

Ὁ ἐπαίτης ἐπρόφερε φράσιν ἀποποιήσεως.

— Θὰ μὲ δυσαρεστήσετε, διέκοψεν ὁ ξένος· λάβετε, λάβετε αὐτά. Ἡ ἡλικία σας ἔχει ἀνάγκην πολλῶν πραγμάτων, μερικῶν ἀνέσεων.

— Τέλος, κύριε, ἐμειδῇ ἐπιμένετε. . .

Ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη ταχέως.

— Ἀδιάφορον, ἐψιθύρισεν ὁ γέρο Κάταικας, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γνωρίσω ποῖος εἶνε ὁ γενναῖος αὐτὸς ἀνθρωπος.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ κύριος Λαγγάρδ ἦτο εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Βλαϊνκούρ.

Πολλοὶ τὸν εἶδον ἀνοίξαντα τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου καὶ διολισθῆσαντα διὰ τῶν ἀφῶν· ἀλλὰ δὲν προσεῖλκυσαν ἄλλως τὴν προσοχὴν των καὶ δὲν ἐξεπλάγησαν παντελῶς, διότι ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς πρόσωπον ἐπεσκέπτετο τοὺς νεκροὺς των.

Χωρὶς πολὺ νὰ ζητήσῃ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἔστη ἐνώπιον δύο λίθων, οὓς ἡ πολυκαίρια καὶ ἡ βροχὴ εἶχον μαυρίσει καὶ ἀποκαλυφθεὶς ἐγονυπέτησε.

— Δυστυχῆς Κάρολε, δυστυχῆς Ζελιμὰ! ἀνεφώνησε βραδέως, ἐνθαυρὺς· σεῖς ὡσαύτως, παταχθέντες ἀμφοτέρω, ἐ-

καὶ ἀπλοῦν πολίτην, ὅστις θὰ ἐπρότεινεν οἰκονομίας ἀντὶ τῶν ἀνγκαιῶν δαπανῶν καὶ δὲν θὰ ἐπρωτίμα τὴν ἀνατροπὴν ὅχι τοῦ ἰσοζυγίου, ἀλλὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ὅλου, ἀντὶ τῆς ἐπ' ἐλάχιστον χαλαρώσεως τῶν ἐθνικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπαπειλούντων τὸν ἑλληνισμόν κινδύνων.

Τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὴν ἐβλεπεν ὁ κ. Καλλιγᾶς ὡς ἐβραῖος τοκιστὴς ἢ τραπεζίτης εἰς τὸ σιγαροχάρτινον ἰσοζύγιον ὅπερ ἔφερεν, ἀρχομένης τῆς τελευταίας τῆς βουλῆς συνόδου. Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας εἶνε ἀλλοῦ, οὔτε δύναται νὰ τὴν ἐννοήσῃ ἐκεῖ ὁ στενὸς νοῦς τοῦ κ. Καλλιγᾶ· τοῦναντίον καὶ φύσει καὶ θέσει καὶ αὐτὸς ἀπομακρύνεται καὶ τοὺς ἄλλους ζητεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν.

ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν εὐφροσύνως χαιρετίζομεν τὴν ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου ἀποχώρησιν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, προσφωνοῦντες αὐτῷ τὸ : Καλῶς μᾶς ἔφυγες !

Καλεῖδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τοὺς εἶδομεν τοὺς ἐννέα ληστὰς τοῦ Χασσανιοῦ. Τέλος πάντων ἀπὸ τὸ Λοιδωρικὶ δὲν εἶνε κἀνένας, καθ' ὃ οἱ ἴδιοι ὡμολόγησαν. Φουστανελλάδες, Βλάχοι ὅλοι, πλὴν ἐνὸς πλατοβράκκη, ἔχοντος ὑφὸς καλογῆρου καὶ φέροντος καὶ σκούφον καλογηρικόν. Ἡσυχιοι φυσιογνομῖαι καὶ ἡμεροὶ οἱ περισσότεροι, πλὴν δύο, ἕνας μὲ ἀνοικτὸν ξανθὸν μύστακα καὶ βλοσυροῦς ὀφθαλμοῦς καὶ ἕνας ἄλλος νεώτατος, ἐκφρα-

στικωτάτης φυσιογνομῖας, μόλις εἰκοσαετῆς, οὐσσάρου ἀνάστημα, μὲ κύκνειον λαιμόν, εὐθύς καὶ ἀκαμπτος, μὲ ὑπερήφανον προβολὴν στήθους, ἂν καὶ ὀπισθάγκωνα δεδεμένον, ἀμύστακον ἐντελὺς, μὲ παρειὰς διηυλακωμένας, μέτωπον εὐρὺ, νοσημονεστάτους καστανόχρους ὀφθαλμοὺς, ὅστις, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς κυρίας Ζωγράφου, ἐφάνη ὁ θρασύτερος ὅλων τὴν νύκτα τῆς ληστείας. Ὅλοι ὁμολογοῦν τὴν πρᾶξίν των, μετаноημένοι πικρά. «Ἦτανε γιὰ νὰ πᾶμε χαϊμένοι, μᾶς ἔλεγεν ἕνας· ἐξ αὐτῶν, καὶ φάγαμε μοναχοὶ τὸ κεφάλι μας». Ὅλους αὐτοὺς τοὺς θεωροῦμεν ἡμεῖς ἐν τῇ ὑψίστῃ δικαιοσύνῃ ἀθώους, θύματα κτηνωδῶν ἐνστίκτων καὶ θύματα ἀκόμῃ τῆς ἀγρίας κοινωνικῆς καταστάσεως ὑπ' ἣν αἱ ἐπαρχίαι διατελοῦσι.

Ὁ ἐπὶ παραποιήσει τραπεζογραμματίων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς δικασθεὶς προχθὲς ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ Ἰταλὸς Πασκουάλε κατεδικάσθη ὡς συνεργὸς πλαστογραφίας εἰς ἐνὸς ἔτους καὶ τριῶν μηνῶν φυλάκισιν.

Ἐν Πάτραις περιέμενον τὴν καταστροφὴν τοῦ κύσμου ! Ἀπὸ τῆς πρωῒας τῆς παρελθούσης Δευτέρας γράφει ἡ πατρινὴ συνάδελφος «Ἐπὶ τὰ Πρόσω», πλῆθος πολλῶν ἀνερχόμενον τὸ παρὰ τὴν πόλιν **Ἐσχατοδούριον** ὅπως ἐκ τοῦ λόφου τούτου θεάσεται ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ λόφος εἵχε καλυφθῇ ὁλόκληρος ὑπ' ἀνθρώπων, ἐν ἀγωνίᾳ караδοκούντων τὴν στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ φρικαλέου θεάματος. Ἐν τούτοις ἡ «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» δὲν μᾶς ἐξηγεῖ τὸ διὰ τί καὶ πῶς καὶ πότε.

γένεσθε θύματα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς σας. . . Ἀγνοῶ μὲν εἰσέτι ὅποια ἔσται ἡ τιμωρία τῶν ἀτίμων, ἀλλὰ θὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατόν σας !

Ἡ ἀγαπητὴ ὑμῶν ὄφρα ἔγινε τέκνον μου· ἂ ! τοῦτο εἶνε τὸ ἐλάχιστον πρὸς ὑμᾶς χρέος μου ! Ἀνωθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς δυστυχούς Ἰωάννας. . . Αἱ δύο ψυχαὶ ὑμῶν συννηωμέναι μετὰ τῆς ἐμῆς ἄς ζητήσωσι πᾶρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τῇ ἀποδοθῇ τὸ λογικόν !

Ἐμεινεν ἀκόμῃ μίαν στιγμὴν μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην ὡς ἐν προσευχῇ, εἴτα ἐγερθεὶς : «Χαίρετε» εἶπε καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιμητηρίου.

ΙΒ'

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΓΗΡΟΣ

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὦραν ἀφίκετο εἰς Μαρεῖλ. Δὲν ἐφόρει πλέον τὰ παλαιὰ ἐνδύματα τοῦ χωρικοῦ, ἀντικαταστήσας αὐτὰ δι' ἐνδυμασίας ἐξ ἐρίου τοῦ Ἐλθέφ, ὡς καλὰς τις ἐπαρχιακὸς ἀστὸς.

— Εὐαρεστήθητε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δείξητε τὴν κατοικίαν τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Βαιγιάν, εἶπεν εἰς τὸ πρῶτον ἄτομον, ὅπερ συνήντησεν ἐν τῷ χωρίῳ.

— Κύριε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρό-

μον σας ἕως ἑς τὴν ἄκρα, ἡ τελευταία οἰκία πρὸς ἀριστερὰ, εἶνε ἡ οἰκία τοῦ λοχαγοῦ.

— Ὡὰ εὖρω πιθανῶς τὸν λοχαγὸν Γρανδὲν παρὰ τῷ κ.

Βαιγιάν ;

— Βεβαίως, κύριε. Ὁ ἀξιωματικὸς Γρανδὲν εἶνε ὁ βαπτιστικὸς τοῦ λοχαγοῦ καὶ φυσικῶς μὴ ἔχων κἀνένα ἄλλον συγγενὴ ἐν Μαρεῖλ ἤλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀναδόχου του, γιὰ νὰ περάσῃ ἐδῶ τὴν ἀδειαν ἀπουσίας ποῦ ἔλαβε.

Ὁ ξένος εὐχαριστήσας ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας. Ἐκρυσεν. Οὐδενὸς δὲ προσερχομένου ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἔστρεψε τὴν θώμιγγα, ὥθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὴν μικρὰν θύραν καὶ ἡ Γερτρούδῃ εἶχε φανῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς κατοικίας ἵνα τὸν ὑποδεχθῇ.

Εἰσθε ἀναμφιβόλως ἡ ἀξιόλογος Γερτρούδῃ, ἡ ὑπηρετρία τοῦ κ. Ἰακώβου Βαιγιάν ; εἶπεν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ δὲν ἀπεπειράθη κἂν ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν της.

— Ὁ κύριος ξεῦρε τὸ ὄνομά μου ! εἶπε· μάλιστα, κύριε, εἶμαι ἡ Γερτρούδῃ, εἶπεν.

— Ὁ λοχαγὸς Γρανδὲν εἶνε ἐδῶ τὴν στιγμὴν αὐτήν ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶμαι εὐτυχὴς, διότι μὴ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριόν σας, ἐπιθυμῶ ἐν πρώτοις νὰ ἴδω τὸν λοχαγόν.